Dosarul nr. 3ra-559/20

Prima instanță: Judecătoria Orhei, sediul central – V. Caragia
Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău – A. Pahopol, V. Negru, A. Bostan

ÎNCHEIERE

27 mai 2020 mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial şi de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:
Președintele completului, judecătorul Maria Ghervas
judecătorii Nina Vascan
Victor Burduh

examinând admisibilitatea recursului depus de societatea cu răspundere limitată „Orhcereale”,

în cauza de contencios administrativ intentată la cererea de chemare în judecată depusă de societatea cu răspundere limitată „Orhcereale” împotriva Serviciului Fiscal de Stat, Direcția Generală Fiscală Administrare Fiscală Centru și Direcția Generală Fiscală Administrare Fiscală Orhei cu privire la contestarea actului administrativ,

împotriva deciziei din 29 octombrie 2019 a Curții de Apel Chișinău, prin care s-a respins apelul depus de societatea cu răspundere limitată „Orhcereale” și s-a menținut hotărârea din 25 martie 2019 a Judecătoriei Orhei, sediul central, prin care s-a respins ca neîntemeiată acțiunea depusă de societatea cu răspundere limitată „Orhcereale”,

constată:

La 29 martie 2018, societatea cu răspundere limitată „Orhcereale” (în continuare SRL „Orhcereale”) a depus cerere de chemare în judecată în procedura contenciosului administrativ împotriva Serviciului Fiscal de Stat, Direcția Generală Fiscală Administrare Fiscală Centru și Direcția Generală Fiscală Administrare Fiscală Orhei cu privire la contestarea actului administrativ.

În motivarea cererii de chemare în judecată a invocat că, în urma controlului fiscal efectuat la SRL „Orhcereale”, Inspectoratul Fiscal de Stat pe raionul Orhei a întocmit actul de control fiscal prin verificarea totală nr. 5-674092 din 16 martie 2017.

Manifestându-și dezacordul cu acest act, l-a contestat la Inspectoratul Fiscal de Stat, care a inițiat un control fiscal repetat.

În urma controlului fiscal repetat, Inspectoratul Fiscal de Stat a întocmit actul nr. 5-674178 din 01 septembrie 2017.

Nefiind de acord cu actul nr. 5-674178 din 01 septembrie 2017, la 14 septembrie 2017, a depus la Serviciul Fiscal de Stat cerere prealabilă, care a fost respinsă.

Ulterior, în baza actului nr. 5-674178 din 01 septembrie 2017, Direcția Generală Fiscală Administrare Fiscală Centru a Serviciului Fiscal de Stat a emis decizia nr. 318/1279a din 20 octombrie 2017.

La fel, nefiind de acord cu decizia nr. 318/1279a din 20 octombrie 2017, a depus împotriva acesteia o contestaţie, în termenul legal de 30 de zile de la momentul notificării, prin care a solicitat anularea ei.

Însă, Serviciul Fiscal de Stat nu s-a conformat obligațiilor sale legale de a examina contestația în termen de 30 de zile – până la 22 decembrie 2017 și a eliberat un răspuns asupra acesteia.

La 15 februarie 2018, autoritatea fiscală a emis decizia nr. 51 prin care a respins contestația împotriva deciziei nr. 318/1279a din 20 octombrie 2017. Decizia nr. 51 a fost emisă abia după ce s-a adresat la 10 ianuarie 2018 cu interpelare către Serviciul Fiscal de Stat și i-a fost notificată, prin scrisoare cu aviz recomandat la 19 martie 2018.

Reclamanta a considerat deciziile nr. 318/1279 din 20 octombrie 2017 și nr.51 din 15 februarie 2018 ca fiind ilegale şi necesare de a fi anulate, deoarece contravin legii şi sunt emise cu încălcarea procedurii stabilite.

În opinia reclamantei, pentru ca decizia de aplicare a sancțiunilor fiscale să fie legală este necesar, în primul rând, să aibă loc încălcarea legislației fiscale de către contribuabil, iar în al doilea rând, atât procedura controlului, cât şi procedura emiterii deciziei să fie petrecute cu respectarea prevederilor legale care reglementează această procedură.

Sub acest aspect SRL „Orhcereale” a evocat că nu a comis încălcările legislației fiscale în care a fost acuzată, a dus corect evidenţa contabilă şi a prezentat toate actele solicitate de organul fiscal. Mai mult ca atât, o parte din actele contabile primare prezentate organului fiscal au fost pierdute de angajații săi sau intenționat tăinuite sau chiar distruse, ca mai apoi organul fiscal să solicite prezentarea repetată a acestora. După ce a indicat că actele solicitate repetat au fost anterior prezentate organului fiscal, ultimul a indicat că ele ar fi fost pierdute şi a aplicat sancțiunea fiscală pentru neasigurarea păstrării documentelor.

Anume în documentele pierdute de organul fiscal se conțineau acte justificative a cheltuielilor suportate de SRL „Orhcereale” şi a faptului că a procurat mărfuri de la agenți economici plătitori de TVA, achitându-le TVA şi respectiv având dreptul de a o trece în cont. Astfel, organul fiscal neîntemeiat a indicat că SRL „Orhcereale” ar fi diminuat impozitul pe venit şi TVA.

Prin urmare, decizia de aplicare a sancțiunilor fiscale este ilegală, iar la desfășurarea controlului, emiterea deciziei şi examinarea contestaţiei au fost comise grave încălcări de procedură.

Mai mult ca atât, pe faptul pierderii, tăinuirii sau distrugerii documentelor de către angajații Serviciului Fiscal de Stat, SRL „Orhcereale” a depus o plângere la Centrul Naţional Anticorupție, în baza căreia a fost pornită urmărirea penală în privinţa acestor angajați.

Cu titlu subsecvent, reclamanta a menționat că organul fiscal a supus controlului o perioadă supusă şi anterior controlului, aplicând sancțiuni fiscale pentru niște pretinse încălcări fiscale pentru care a aplicat şi anterior sancțiuni, fapt ce contravine prevederilor articolului 234 alin. (5) din Codul fiscal.

Reclamanta SRL „Orhcereale” a solicitat prin cererea de chemare în judecată anularea deciziei nr. 318/1279a din 20 octombrie 2017 emisă de Direcţia Generală Administrare Fiscală Centru.

Prin hotărârea din 25 martie 2019 a Judecătoriei Orhei, sediul central, s-a respins acțiunea depusă SRL „Orhcereale”, ca neîntemeiată (f.d. 115, 117-121 recto-verso).

Prin decizia din 29 octombrie 2019 a Curții de Apel Chișinău s-a respins apelul depus de SRL „Orhcereale” și s-a menținut hotărârea din 25 martie 2019 a Judecătoriei Orhei, sediul central (f.d. 166, 167-183).

În motivarea soluțiilor emise, prima instanţă și instanţa de apel au reținut că, deși reclamanta critică decizia organului fiscal și solicită anularea acesteia, considerând-o lipsită de temei legal și emisă contrar legii, cu comiterea încălcării de legislație, nu a prezentat în acest sens nicio probă concludentă și incontestabilă.

Instanțele inferioare au constatat că actele de control au fost întocmite în strictă conformitate cu prevederile articolului 216 alin. (6) din Codul fiscal, fiind reflectată fiecare perioadă fiscală în parte și specificate încălcările fiscale depistate.

Din acest considerent s-a ajuns la concluzia că organul fiscal întemeiat a constatat că SRL „Orhcereale” a admis încălcări în privința diminuării impozitului pe venit din activitatea de întreprinzător cu 2 328 457 de lei; diminuarea TVA aferentă bugetului cu 319 254 de lei; eschivarea de la calculul şi de la plata impozitului pe venit reținut la sursa de plată în sumă de 77 787 de lei; diminuarea impozitului pe venit reținut la sursa de plată cu 24 866 de lei; diminuarea primelor de asigurare obligatorie de asistență medicală cu 1 156 de lei; eschivarea de la calculul şi de la plata taxei pentru unitățile comerciale în sumă de 1 200 de lei și diminuarea taxei pentru amenajarea teritoriului cu 100 de lei.

În privința faptului pierderii, tăinuirii sau distrugerii documentelor de către angajații Serviciului Fiscal de Stat, instanțele inferioare au notat că aceste circumstanțe nu și-au găsit confirmare în cadrul judecării cauzei, iar informația eliberată de către Direcția Generală Urmărire Penală nu poate fi acceptată ca probă pentru constatarea circumstanțelor că, este bănuială, sau se învinuiește cineva că ar fi comis vreo infracțiune ce are legătură cu cererea de chemare în judecată respectivă, acest fapt fiind posibil de demonstrat doar printr-o sentință penală.

La 04 martie 2020, SRL „Orhcereale” a depus la Curtea de Apel Chișinău recurs motivat împotriva deciziei din 29 octombrie 2019 a Curții de Apel Chișinău, prin care a solicitat casarea hotărârii primei instanțe și a deciziei recurate, cu trimiterea cauzei spre rejudecare la Curtea de Apel Chișinău, în alt complet de judecată (f.d. 192-194).

Argumentele recursului se rezumă la reiterarea temeiurilor de fapt și de drept ale cauzei, care au fost expuse în cererea de chemare în judecată și în cererea de apel.

Suplimentar a invocat că instanța de apel a examinat cauza în lipsa reprezentantului SRL „Orhcereale”, căruia nu i s-a comunicat data şi ora şedinţei. Astfel, a fost lipsită de posibilitatea de a se prezenta în faţa ei și de a-şi expune poziţia, fiind plasată în condiții procesuale inegale față de Serviciul Fiscal de Stat, încălcându-i-se principiul „securității armelor”, care este parte componentă a dreptului la un proces echitabil garantat de articolul 6 alin. 1 CEDO.

Sub acest aspect recurenta a evocat că, fiind citat pentru ședința de judecată în ordine de apel, reprezentantul SRL „Orhcereale” a depus o cerere de amânare, pe care instanţa de apel a admis-o, ședința fiind amânată doar pentru o săptămână.

Însă, instanţa de apel nu a citat repetat SRL „Orhcereale”, nu i-a comunicat pentru ce dată a fost amânată ședința și a judecat apelul în lipsa citării legale. Or, spre deosebire de Codul de procedură civilă, Codul administrativ nu conține prevederi că partea legal citată la o ședință nu poate invoca lipsa citării legale în continuare. Respectiv, participanții la proces urmează să fie citați pentru fiecare ședință

De asemenea, recurenta a indicat că prima instanță și instanţa de apel nu au dat nicio apreciere și nici nu au menționat din ce considerente resping ca probă informaţia eliberată de CNA, anexată la materialele cauzei, conform căreia în gestiunea Centrului se află o cauză penală pe articolul 329 din Codul penal (neglijența în serviciu) intentată pe faptul pierderii de către angajații IFS Orhei a documentelor contabile ce aparțin SRL „Orhcereale”.

La fel, în opinia sa, instanțele ierarhic inferioare nu s-au expus asupra celorlalte argumente din cererea de chemare în judecată şi din cererea de apel, precum că SRL „Orhcereale” nu a comis încălcări ale legislației fiscale.

Referitor la termenul de depunere a recursului, SRL „Orhcereale” a invocat că decizia instanței i-a fost notificată la 04 februarie 2020, fiind expediată prin scrisoare cu aviz de recepție. Respectiv, consideră că a respectat termenul de 30 de zile.

Totodată, a adus la cunoștință că, la 30 octombrie 2019, a reziliat contractul de asistență juridică încheiat cu avocatul Serghei Şteliman. Respectiv, nu cunoaște dacă fostul său reprezentant, avocatul Serghei Şteliman, a recepționat sau nu decizia instanței de apel.

La 11 mai 2020, Serviciul Fiscal de Stat a depus referință asupra recursului SRL „Orhcereale” împotriva deciziei din 29 octombrie 2019, prin care a solicitat respingerea acestuia în temeiul articolului 248 alin. (1) lit. a) din Codul administrativ coroborat cu articolul 433 lit. a) din Codul de procedură civilă (f.d. 206-209).

Efectuând controlul judiciar al hotărârii contestate prin prisma argumentelor expuse în recurs, completul de admisibilitate al completului specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiţie reține că, prin Legea nr. 116 din data de 19 iulie 2018 a fost adoptat Codul administrativ al Republicii Moldova. Conform art. 257 alin. (1) din Codul administrativ, prezentul cod a intrat în vigoare la 01 aprilie 2019.

Potrivit art. 258 alin. (3) din Codul administrativ, procedurile de contencios administrativ inițiate până la intrarea în vigoare a prezentului cod se vor examina în continuare, după intrarea în vigoare a prezentului cod, conform prevederilor prezentului cod. Prin derogare, admisibilitatea unei astfel de acțiuni în contenciosul administrativ se va face conform prevederilor în vigoare până la intrarea în vigoare a prezentului cod. Prevederile prezentului alineat se vor aplica corespunzător pentru procedurile de apel, de recurs şi de contestare cu recurs a încheierilor judecătorești.

Astfel, din sensul normei de drept enunțate urmează că legiuitorul a optat pentru principiul aplicării imediate a noilor reglementări procedurale.

Decizia instanței de apel a fost pronunțată după intrarea în vigoare a Codului administrativ.

Prin urmare, legalitatea procedurilor, care au urmat după punerea în aplicare a Codului administrativ se vor verifica prin prisma Codului administrativ şi aici instanţa de recurs, cu referire la termenul de depunere a recursului, reține că, în sensul articolului 246 din Codul administrativ, (1) Curtea Supremă de Justiție

examinează din oficiu admisibilitatea cererii de recurs. Dacă este inadmisibil, recursul se declară ca atare printr-o încheiere.

Completul de admisibilitate al instanței de recurs subliniază că, un stat care dispune de instanțe de recurs are obligația să se asigure că justițiabilii săi se bucură de principiile unui proces echitabil prevăzute la articolul 6 § 1 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale (a se vedea cauza Lebedinschi vs Republica Moldova, 16 septembrie 2015, § 32; cauza Sultan vs Republica Moldova, 05 iunie 2018, § 24).

În aceste condiții, procedura de admisibilitate a recursului va fi efectuată și analizată prin prisma articolului precitat, care cuprinde, în mod particular, dreptul de acces la justiție și dreptul de a fi auzit.

Cu privire la primul aspect, instanța de recurs observă că dreptul de acces la un tribunal poate fi limitat, inclusiv în cazul admisibilității contestațiilor înaintate prin intermediul căilor de atac, pentru că prin însăși natura sa, recursul trebuie reglementat de către stat, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere.

În acest sens, criteriile pentru autorizarea unei cereri introduse pe o cale de atac extraordinară pot fi mai stricte decât condițiile instituite pentru o cale de atac ordinară (a se vedea *inter alia* cauzele Marc Brauer vs Germania, 01 septembrie 2016, § 34; Miessen vs Belgia, 16 octombrie 2016, § 64; Samardžić vs Croația, 20 iulie 2017, § 28; Zubac vs Croația (Marea Cameră), 05 aprilie 2018, § 82).

Așadar, prin prisma articolului 246 din Codul administrativ, completul de admisibilitate verifică dacă actul judecătoresc de dispoziție recurat poate constitui obiectul recursului, dacă cererea dedusă judecății este formulată de persoana îndreptățită, dacă aceasta nu a fost depusă în mod repetat și dacă a fost declarată în termen.

Obiectul prezentului recurs se referă la decizia din 29 octombrie 2019 a Curţii de Apel Chișinău, emisă ca instanță de apel, care intră în categoria de acte specificate în articolul 244 alin. (1) din Codul administrativ.

Succesiv, completul de admisibilitate notează că, în sensul art. 245 din Codul administrativ, (1) recursul se depune la instanţa de apel în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel, dacă legea nu stabilește un termen mai mic. Instanţa de apel transmite neîntârziat Curţii Supreme de Justiţie recursul împreună cu dosarul judiciar. (2) Motivarea recursului se prezintă Curții Supreme de Justiție în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel. Dacă se depune împreună cu cererea de recurs, motivarea recursului se depune la instanța de apel.

Conform articolului 63 din Codul administrativ, (1) calcularea termenelor în procedura administrativă se efectuează în conformitate cu prevederile art. 259-266 din Codul civil. (2) Dacă o autoritate publică trebuie să efectueze prestații doar pentru o anumită perioadă de timp, atunci această perioadă expiră în ultima zi a ei, chiar și atunci cînd aceasta este o zi de sâmbătă, duminică sau o zi liberă stabilită prin lege.

La rândul său, articolul 261 din Codul civil (articolul 385 în redacția actuală a Codului civil) prescrie în alin. (1) că, dacă începutul curgerii termenului este determinat de un eveniment sau moment în timp care va surveni pe parcursul zilei, atunci ziua survenirii evenimentului sau momentului nu se ia în considerare la calcularea termenului.

Normele procedurale referitoare la termenele pentru căile de atac sunt, în afara oricărui dubiu, menite să asigure buna administrare a justiției și respectarea, în special, a principiului securității juridice. Persoanele vizate trebuie să se aștepte ca aceste reguli să fie aplicate (a se vedea cauzele Tricard vs Franta, 10 iulie 2001, § 29; Nicolae Popa vs România, 09 decembrie 2014, § 16; Tence vs Slovenia, 31 mai 2016, § 31). Mai mult ca atât, CtEDO a statuat că, în cazul în care termenul pentru o cale de atac ordinară este prelungit după o perioadă considerabilă de timp, o astfel de decizie poate încălca principiul securității juridice (a se vedea cauzele Ponomaryov vs Ucraina, 03 aprilie 2008, § 41; Ustimenko vs Ucraina, 20 octombrie 2015, § 47).

Completul de admisibilitate opinează că, în speță, calea de atac în ordine de recurs a fost demarată în interiorul termenului legal, deoarece din materialele cauzei nu poate fi stabilit momentul când decizia din 29 octombrie 2019 a Curții de Apel Chișinău a fost notificată recurentei SRL „Orhcereale”.

Sub acest aspect este notabil că, deși, decizia instanței de apel a fost notificată la 09 decembrie 2019 reprezentantului recurentei, avocatului Serghei Şteliman (f.d. 186), acest fapt nu este opozabil SRL „Orhcereale”, deoarece contractul de asistență juridică încheiat între aceștia a fost reziliat la 30 octombrie 2019 (f.d. 195). Prin urmare, la momentul recepționării deciziei instanței de apel de către avocatul Serghei Şteliman, acesta nu avea obligații contractuale față de SRL „Orhcereale” de reprezentare în prezenta cauză în contencios administrativ.

Verificând, în temeiul articolului 246 alin. (2) lit. f) din Codul administrativ, dacă cererea de recurs corespunde exigențelor legale de formă și conținut, completul de admisibilitate reține că prin prisma articolului 233 alin. (2) din Codul administrativ, cererea de recurs trebuie să fie semnată de recurent sau de reprezentantul lui legal ori împuternicit.

La caz, completul constată că recursul depus de SRL „Orhcereale” a fost semnat olograf de administratorul persoanei juridice, Sergiu Tataroi și autentificat prin aplicarea ștampilei (f.d. 194).

În atare circumstanțe, se ajunge la concluzia că, în speță, au fost respectate prevederile articolului 246 alin. (2) lit. f) din Codul administrativ coroborat cu articolul 233 alin. (2).

Succesiv, completul menționează că, deoarece fondul cauzei a fost examinat prin prisma Legii contenciosului administrativ nr. 793-XIV din 10 februarie 2000 şi prevederilor din Codul de procedură civilă, instanţa de recursul se va conduce tot de aceste prevederi.

Examinând temeiurile recursului depus de SRL „Orhcereale”, în raport cu materialele cauzei de contencios administrativ, completul de admisibilitate al completului specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial şi de contencios administrativ al Curţii Supreme de Justiţie consideră că recursul este inadmisibil, din motivele ce succed.

În conformitate cu articolul 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă părțile şi alți participanți la proces sunt în drept să declarare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procesual.

Aliniatele (2) şi (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcare sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul şi în

măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor şi libertăților fundamentale ale omului.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) şi (4).

In concreto motivelor inserate în recurs, completul de admisibilitate le apreciază ca fiind lipsite de substanță și care nu pot fi acceptate. Or, recursul împotriva deciziei instanței de apel este o cale de atac de drept, vizând în exclusivitate legalitatea actului de dispoziție contestat. Însă, din analiza recursului depus de SRL „Orhcereale" rezultă că acesta nu a evidențiat memoriul ilegalității și netemeiniciei deciziei recurate.

În acest sens, completul de admisibilitate menționează că dezvoltarea recursului trebuie să cuprindă o motivare corespunzătoare, în sensul arătării cu claritate a acelor critici, care, circumscrise motivelor de recurs îngăduite de lege, sunt de natură a învedera ilegalitatea hotărârii atacate. Respectiv, nu este suficientă simpla expunere a circumstanțelor faptice ale cauzei, fiind necesară motivarea recursului cu indicarea motivelor de ilegalitate pe care se întemeiază, precum și dezvoltarea lor. Motivarea recursului însemnând nu doar exprimarea nemulțumirii față de actul de dispoziție pronunțat în apel, ci expunerea tuturor argumentelor pentru care, din punctul de vedere al părții, instanța a pronunțat o hotărâre neîntemeiată.

Aderent, recursul nu se poate limita la o simplă indicare a textelor de lege, condiția legală a dezvoltării motivelor de recurs implicând determinarea greșelilor anume imputate instanței de apel, o minimă argumentare a criticii în fapt și în drept, precum și indicarea probelor pe care se bazează.

La caz, completul de admisibilitate vădește că argumentele invocate în recurs, după esența lor, pot fi încadrate în temeiurile aplicabile doar procedurii de apel și nu se regăsesc în procedura recursului. Ba mai mult ca atât, acestea au fost deja supuse examinării și aprecierii de către instanța de apel prin prisma articolului 130 din Codul de procedură civilă, fiindu-le oferite concluziile de rigoare și, prin urmare, nu urmează a fi reiterate în ordine de recurs.

Ipotezele relevate certifică în mod clar caracterul lipsit de substanță al recursului, deoarece SRL „Orhcereale" nu a invocat niciun argument plauzibil în vederea justificării ilegalității deciziei instanței de apel. Astfel, se evidențiază caracterul declarativ al recursului, deoarece este lipsit de conținut și desprinde simplul fapt al dezacordului recurentei cu soluția dată de instanța inferioară, precum și lipsa temeiurilor legale de declarare a recursului.

În acest sens, completul reamintește că, în jurisprudența sa, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a precizat că dreptul de a fi auzit în combinație cu dreptul la un recurs efectiv sunt în primul rând chestiuni de reglementare în dreptul intern și este în principiu, competența instanțelor să evalueze motivele de admisibilitate a unei cereri de acest tip (cauza Doorson vs Olanda, 26 martie 1996, § 67).

La acest capitol completul de admisibilitate al instanței de recurs reține că recursul depus de SRL „Orhcereale" nu s-a bazat exclusiv pe chestiuni de drept, ce ar cuprinde încălcări esențiale sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural, iar ca urmare nu corespund cerinței

de a fi „efectiv”, fiind lipsit de șanse de succes și nu este capabil să ofere îndreptarea situației din decizia recurată.

Subsidiar, completul de admisibilitate relevă că, în condițiile din speță, recursul a fost depus după ce SRL „Orhcereale” a avut posibilitatea de a fi auzită de o instanță de fond și de o instanță de apel, fiecare dintre care a avut deplină jurisdicție (a se vedea *mutatis mutandis* cauza „Levages Prestations Services” vs Franța, cererea nr. 21920/93 din 25 octombrie 1996, §48-50).

Prin urmare, instanța de recurs apreciază că recurentei i-a fost asigurat dreptul de acces la o instanță și dreptul de a fi auzită combinat cu dreptul la un recurs efectiv. De fapt, în cazul când nu există suspiciuni privind încălcarea echității procedurii din perspectiva art. 6 §1 din CEDO, rezultă că participanții au reușit să pună în discuție în fața instanțelor toate observațiile și raționamentele pe care le considerau necesare în vederea apărării punctului său de vedere (Blücher împotriva Cehiei, cererea nr.58580/00 din 11 aprilie 2005, §65-67)

În consecință, nu există aparența unei încălcări a dreptului recurentei la soluționarea tuturor argumentelor cu privire la judecarea cauzei în apel, în modul în care este garantat de art. 6 § 1 al Convenției.

În astfel de circumstanțe, completul de admisibilitate al completului specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a declara inadmisibil recursul depus de SRL „Orhcereale”.

Conform art. 193, 195, 230 și 258 alin. (3) din Codul administrativ și în conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Recursul depus de societatea cu răspundere limitată „Orhcereale” se declară inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul Maria Ghervas

judecătorii Nina Vascan

Victor Burduh